

DUBLICADO
QUINZENAL
D LITERATURA:
I ART: GIRONA

*
* *

Povera e nuda vai, filosofia,
Dice la turba al vil guadagno intesa.
Pochi compagni avrai per l' altra via:
Tanto ti prego più, gentile spirto,
Non lassar la magnanima tua impresa

FRANCESCO PETRARCA.

Núm. 32.

Any II.—15 Maig, 1903.

VEREDICTE DEL NOSTRE CONCURS

No trobant el Jurat sinó una prosa digne de *premi*, se concedexen les recompenses en aquesta forma:

PROSA

PREMI ÚNIC (20 pessetes).—Núm. 64, *Las bodas del rossinyol*.—Rondalla.—Prosa rimada.—Son autor: Antoni Careta i Vidal.

ACCÉSSITS. (10 pessetes cada hu).—Núm. 74, *Crepuscles*.
Lema: *En l' hora solemnial en que 's fa fosch*.—Son autor: Xavier Aragó i Turon.

Núm. 53, *Flors*. Lema: *Que com pom de flors...*—
Son autor: Joan Roca i Camprubí.

VERS

ÚNIC ACCÉSSIT. (10 pessetes). Núm. 11, *La dervvera flor*.—
Son autor: Ferràn Canellas i Montané.

Raimón Casellas, *president*.—Josep Franquet.—Francesc Balari.—Prudenci Bertrana.—Francisco Viver, *secretari*.

Maig de 1903.

NOTES: Els autors podran recullir les recompenses en nostra administració en la forma que 'ls hi sembli convenient.—Els treballs distingits aniran publicant-se en nostra revista.

¿SE POT PRESCINDIR DE LA RELIGIÓ Ó SEGUIR LA QUE MES AGRADI?

(*Acabament.*)

Considerada la llibertat de cultes en son sentit propi estricte y com á distinta de la *tolerancia*, axó es, en quant significa el suposat dret de seguir qualsevol religió ó de prescindir de totes, es també absurda porque inclou la negació dels atributs de Deu. Nega practicament la seva Sabiduria infinita porque suposa que á Ell li es igualment agradable la veritat y l' error; el dogma y la heretjía, el católich que admet l' ordre sobrenatural y 'l racionalista que 'l nega. Desconex la Santetat divina al suposar que tant agrada á Deu la virtut com el vicis, la puresa, per exemple, de una Santa Teresa de Jesús com la escandalosa deshonestedat d' un Enrich VIII de Anglaterra. Nega la seva Justicia, al suposar que Deu veu ab ulls indiferents y premia de la mateixa manera l' apostolat d' un Sant Vicens Ferrer y 'l del infernal Luter. Nega la seva Providencia porque suposa que Deu s' ocupa ben poch de si l' honre complex ó no, y de quina manera complex els primers y principals de sos debers, els debers religiosos, els debers que e tenvers son Autor y Creador. Y no es necessari ponderar fins á quin grau son absurdas aytals doctrines, porque es cosa ben oviradora que un Deu tonto, dolent ó descuidat de ses obres es el máxim dels absurdos, es el non *plus ultra* de les aberracions, puig, com observa molt bé nostre gran Balmes, l' ateisme, ab tots els seus horrors y en totes les seves terribles conseqüencies es menos irracional, es menos absurdo que l' afirmació de Ser Suprém dolent ó inepte.

Es també la llibertat de cultes injuriosa y perniciosa al matex que la professa. Injuriosa, en primer lloch, porque una de tres: ó admet que totes les religions son bones, ó que totes son males, ó que n' hi ha alguna de bona y les altres son males. Si admet que totes son bones, es un nesci, porque no lluca que no poden ser may verdederes dos proposicions contradictories, per exemple: Jesuchrist es Deu y

Jesuchrist no es Deu: La confessió es Sagrament y la confessió no es sagrament. Si pensa que totes les religions son males, es un infelis cego d'enteniment, que no arriba á veurer la evident necessitat d' una religió, y un hipócrita si alguna vegada exerceix algun acte d' alguna d' elles. Si, com dicta la rahó natural, creu que entre les diferentes religions contraries y oposades, sols una pot ser la verdadera, ment descaradament y se contradex al afirmar que 's pot seguir la que vulga. Perniciosa además, perque si fos no mes que *probable* que hi ha una religió, fora de la qual es impossible agradar á Deu y salvarse, ja sería temeritat y boxeria incalificable deixar de professarla. Y com no sols es probable, sinó absolutament *cert*, com se demostra palesament en qual sevol tractat de Llochs Teologichs y ab arguments de sola rahó natural, que existeix una sola Religió, revelada pel mateix Deu, y per lo tant verdadera, culpablement fora de la qual es impossible la salvació, es clar que ha de ser perniciosissima y de fatals conseqüencies despreciarla, rebutjarla é impedir que altres la seguixin, proclamant y establint la llibertat de cultes.

A mes de que, si totes les religions son bones, si tant es professar una com la altre, inútil fou la vinguda de Jesuchrist, inútil sa predicació, inútils ses fatigues, inútils sos sufriments y sa mort dolorosa. Apostols que haveu recorregut la terra fent cara á perills innumerables pera extendrer la Fé cristiana: Apologistes y Doctors que la defensareu ab vostre irresistible ploma; Martres que la sagellareu ab la vostra sanch, haveu obrat tontament, haveu perdut miserablement el temps, ¿no sapiguereu veurer que totes les religions son bones ó millor dit, que totes son inútils?

¿Que més? Els metexos lliurecultistes, al afimar que totes les religions son bones y que tant li fa l' una com l' altre, han d' admetre y confessar que en debades trevallá Luter y sos seguidors per extendrer la falsa Reforma, que no tenian rahó de ser les sagnantes guerres ab que 'ls Protestants perturbaren la pau d' Europa en los segles XVI y XVII, que obraren despóticament Enrich VIII é Isabel d' Anglaterra al volguer implantar el protestantisme en sos estats, que son malaguanyats els milions de lliures esterlines que 's gastan les Societats Bibliques de Londres pera es-

campar una Bíblia mutilada y corruptora, que no té rahó de ser la premsa impía, que son improcedents les exigències dels incréduls al demanar y volguer establir la llibertat de cultes en nacions catòliques y que no tenen defensa les embestides y atachs dels sectaris contre el catolicisme, perque al fi y al cap el catolicisme es una religió.

Be prou que ho veuen tot axó els lliurecultistes, pero no desistexen de la seva tasca, perque al defensar y proclamar les excel·lències de la llibertat religiosa, lo que en realitat á la verdadera religió, buscan y procuran es esclavissar y anorrear, si fos possible, que ab instinct diabolich saben prou conixer, puig la fan objecte present, únich, de ses rabioses embestides. Per axó en la vehina República, per exemple, en nom de llibertat religiosa, se persegueix, s' empresona y se desterra, als ministres del Catolicisme, ensemps que's dexan en complerta pau y tranquil·litat, si es que no se 'ls favoreix oficiosament, á tots els que seguexen qualsevol altre credo, lo mateix que als que no tenen cap creencia, anch que sian perturbadors y enemichs declarats del ordre social. Y lo que está actualment á Fransa, ha passatavans á Anglaterra, y á Alemanya y está passant en mes ó menos proporcions á Italia á Austría, á Espanya, y en totes les Nacions ahont s' ha volgut aclimatar la tan cacarejada llibertat religiosa, que no han sigut may á les Nacions oficialment heterodoxas, sinó, ¡ó singular *coincidencia!* á les oficialment catòliques.

Pero no impunement se trepitjan les lleys morals: els lliurecultistes no han pogut, ni podran may, assolir el seu somni daurat, que es la destrucció y anorreament del Catolicisme, perque aquest está sostingut per el bras del Omnipotent, y en cambi han hagut d' experimentar els efectes funestissims de les seves descabellades teories.

Si l' home fos lo que deuria ser, si hagués permanescut tal com sortí de les mans de son Criador, ab les passions subjectes á la rahó y aquesta á la Eterna Sabiduría, poca cosa hauria de temerse de la lluyta entre l' error y la veritat, puig aquell quedaria sempre confós y la veritat restaria eternament vencedora. Mes, per desgracia, no es axís: l' home no es tal com deria ser; á causa del pecat d' origen, son enteniment está enfosquit per l' error y l' ignorancia, la seva voluntat inclinada al mal, sos apetits sensitius en opo-

sició als dictats de la recta rahó, de lo que resulta que la veritat sempre queda vensuda, perque troba grans obstacles allí mateix ahont l' error troba poderosos auxiliars. Uns per falta de natural capacitat, altres per poques ganes, els de mes enllá atrafegats per ganyarse la vida ab la suhor de son front, la major part dels homes no saben, no poden distingir la veritat del error, sinó que seduhits per el sofisma y mal exemple, arrastrats per les passions, interessades en que quedi ofuscada la veritat, sa eterna enemiga, atuits per el topament de sistemes contraris, desorientats per la diversitat d' opinions sobre els mes capdals problemes de la vida, víctimes de la calumia y de excitacions criminals, comensan per duptar y acaban per establir en son enteniment y mes encare en son cor, el nihilisme relligios. Y com al error doctrinal ha de seguir, en forsa de les ineludibles lleys de la lógica, l' error moral, com que els principis, un dia ó altre, s' han de traduhir en fets, com que les idees son, tart ó d' hora, la norma de les costums, com que del ordre especial al práctic sol hi ha un petit pas, l' home al sentirse deslligat del fré de la Relligió, se troba impulsat, per la allavors irresistible forsa de les passions á trepitjar tot aturany que se oposi á la satisfació dels brutals intints de la bestia humana. Y no pot ser d' altre manera. ¿Quin dret respectará el que no respeta els drets de Deu? ¿Quina obligació pot subsistir per el que combat y nega el fonament de totes elles? ¿Com podrá subjectarse á unaltre home el que no vol subjectarse á Deu? ¡Ay del individu, ay de la societat quan se tira per l' horrorosa pendent de la negació práctica dels debers relligioso? ¿Que podrá detenirla? ¿Els mausers y les bayonetes? Que responguin Napoleó I, Lluís Felip, Victoria d' Anglaterra, Napoleó III, Ferran de Nápol, Alexandre II de Rusia, Humbert y tants altres soberans que, rodejats de ses tropes vegeren alsarse la má del que no respectant á Deu no podía respectar al rey. A mes de que ¿qui asegura la fidelitat dels que sostenen les armes? ¿Podrá detenir al criminal la pór de la justicia humana? ¡Ah, quan facil es, sobre tot pels poderosos, escapar ó impedir l' acció dels tribunals de la terra, y ber resultar lletra morta tots el articles del Codich penal mitjantsant el diner y les influencies! Y si alguns magistrats se troban encare

incorruptibles ¿no son precisament els que observan les practiques relligioses? ¿Serán tal vegada els remordiments de consciencia, ó la infamia y descredit motius poderosos per mantenir al home dintre l' esfera del deber? No, que 'ls remordiments de consciencia ab la costum se debilitan y ab la remor del mon s' afogan y l' hipocresia sab conservar bé les apariencies y mantenir la fama y bona anomenada. Es necessari desenganyarse: sense tenir idees exactes sobre Deu y sa Justicia, sobre los premis y penes de l' altre vida, sobre l' origen del mal y l' acció de la Providencia, no hi ha que esperar ni rectitut en els superiors ni obediencia en els subdits, ni humanitat en los richs y resignació en los pobres, ni honradés en los contractes ni fidelitat en la vida social.

P.

OFRENA

EN LA PRIMERA COMUNIÓN DE MA TENDRA
AMIGA JOSEPHINA AUGUET Y COMALADA

*En lo jardi del meu cor
un roser hi conreuava;
llurs poncelletes en flor
pera Vos, Jesús, servava.*

*Avuy que per colp primer
mon cor es vostra posada,
preneu las flors y 'l verger
per ferhi eternal estada.*

MERCÉ PADRÓS Y BUSQUETS.

UNA JOIA LITERARIA

La literatura espanyola no ha mort; hi ha encara algún diari noticier (consti que no volem dir *La Lucha*) que, per esbarjo dels lectors, entre les esqueles mortuories i 'ls retalls de la *Gaceta* hi inquevex articlets delitosos, d' un fons tendre i d' una forma campanuda qu' en Victor Hugo envergeria, els modernistes mes recargolats tambe i els malalts del fetge, encare mes. En efecte, no hi ha fel sobredit que no dexi de estarho al toparse am la següent corprenedora historia contada am la forma que veurán.

Un trasatlantic passa pel canal de Suez qu' *es una vena que pertenece á dos cuerpos; un nervio que eslabona dos océanos; una serpiente que bebe en dos colosales abrevaderos; un arroyo que baña los labios de dos continentes; un cuchillo que corta dos partes de la tierra; una arteria analómico-topográfica descubierta por el glorioso Lessep en las espaldas de Egipto; en resumen: el canal de Suez, puesto en la tierra de las Pirámides, es una grandeza colocada por la Edad de oro al pie de la Edad de piedra, junto á otra grandeza, ambas sublimes, apocalípticas y ciclopeas, i a mida que hi passa, en el mar s' hi notan aquets sintomas: iba hinchándose el agua con la presión de la nave, como si la serpiente exhalase de su seno un jadeo hidrópico de placer, de hartura, de digestión después de la comida. Y el agua ondeaba en los dos cauces como la de una jofaina que se mueve. Sobre cubierta hi ha una parella que envadalits contemplan el paisatge i parlant d' axò a n-el qu' es mes xarraire se li escapa;—*Debe quemar esa arena del piso; ¿verdad Alfredo mio?* (m' havia descuidat de dir qu' era amorosa la parella). *El desierto debe ser la sien del mundo, y el mundo debe tener calentura constantemente en la sien* i al sentir aital surtida la naturalesa impassible fa 'l seu fet i el sol cau a plom sobre 'l barco com si tal cosa; *Febo le daba á la tierra un beso candente de siesta; un beso vertical; un beso de oro.**

Pro no tot-hom te la impassibilitat d' en Febo i els passatgers i el barco s' ho prenen d' una altre manera: Els primers am tot i estar *nostálgicos, enervados i como si tuvieran plomo en las venas*, van retirarse prudentment, en

silencio, como los vencidos que entregan una plaza que se rinde; en quant al navili's con mou i pren solemnidad de Catedral: es que allí la naturaleza era un templo. Hay sitios en que se ve á Dios como en las misas: en las siestas del mar; en las alcobas de los moribundos; en los parteres de los cementerios...

Com era de preveure, ella es diu Luisa i queden sols sobre cubierta *recibiendo el abrazo de la Naturaleza congestionada* i parlen:—¿Quieres descansar un rato?

—No.

—¿No te fatigas?

—¿Y que? Quiero mirar al cielo ahora, aunque se me lastime la vista, (seré men tossuda, men tossuda) para que la gandezza de Dios penetre por mis ojos y vea *El mis amores, estos amores que te tengo y que te guardo escondidos... ¡Te lo juro!*

—¿Qué grande y divina eres así, cuando tu alma de artista se asoma á tus labios como si fuese un ángel que se asoma á una ojiva!

El trasanlantic fa 'l seu fet i surt del canal sobre mar llena, son las doce y una nube, que por lo negra parece una noche, se va echando encima del inmenso charco, que ya empieza á erizar el lomo, como si fuese el dorso colosal de un pez cataléptico, i 'l mar es un Coliseo neroniano mil veces elevado al cubo. Se oyen bramidos espantosos (es l' autor); las espumas, pirámides de plata, le dan á la nube bofetadas de salitre; le arrojan volcanes de saliva.

Suena un trueno que parece se desgaje de la bóveda celeste; hasta el monstruo de agua se asusta: el trueno se aleja tableteando, cual si mil baterias, en pirotécnica apoteosis fuesen largo tiempo desgranando salvas desde el castillo de Dios.

Y el trasatlántico, como si fuese un alma loca dentro de una avellana hueca sube y baja, entra en el cielo y en el infierno sucesivamente (ho suposavem, es massa lluny, una cosa de l' altre porque puguès ser a-l'-hora) remolcado por el vértigo indescrípible de las aguas que se retuercen bajo la camisa de fuerza que forma la nube, nube que aspira á ser hoga, mortaja ó féretro; ó todo sin duda. Res qu' hi ha temporal, i es tan fort que no hay horizontes para

los navegantes del trasatlántico: ó están en un hoyo ó están en una nube (es igual). La borrasca en la mar pone al hombre una cárcel de agua enderredor: forma una olla y dentro (están 'ls grills imatge eczacta d' aquest paragraf) está el buque; forma una cripta y dentro está el féretro.

I ara be lo que enternex fins a la epilepsía.—*Alfredo de mi alma* crida una veu qu' ho domina tot, apres suena un *jay! femenino que horada, que perfora*; i la Lluisa crida veient qu' una ola entra a bordo como una lengua de serpiente que lame, recoge á Alfredo, lo hurta, lo lía y se lo lleva afuera del barco envolviendole en un sudario verde, curvo, vivo, caracoleante... *vívitos y coleando*).

La Lluisa com una fiera, increpa al mar (¡oh! ¡quanta feresa) i el mar (está clar) *la escupe en el rostro*.

Despres de la tempesta ve la calma, no podía pas durar sempre i ...*dia bello: olas rizadas: ligero bordaje de espumas*.

Sacan á Luisa á cubierta. Está enfermita la pobre. Los combarcanos la consuelan, la distraen.

—*Hay que ser fuerte; olvidar. Considere usted que todo sucede por designio de Dios...* (quines filosofies mes noves i enginyoses gasten els combarcanos).

En esto un pez volador, pequeñito, con alitas de plata, salta dentro del buque yendo á caer á los pies de Luisa.

Ella lo coje. El pecesito, en su mano, aletea y se retuerce, no quiere morir.

Luisa se lo acerca á los labios, y después, arrojándolo al agua.

—*¡Llévate este beso!*

Dice.

El pez se hunde en el mar romolcando un poema.

¡Ay Deu meu! porque no tenia que remolcar també a l' autor.

De coses axis no se n' ensopeguent pas cada dia per axò ho em arreplegat nosaltres.

Lo que no entenem es com ho inserten periódics tan serios com *La Vanguardia* (ja l' he feta ara se 'm ha escapat el *lugar del crimen*) hi com i ha cervell capas de resistir aquestes pensades sense venirne a menos.

L' autor es un fulano de tal de la Escalera.

Llástima que no 's digui Pom d' Escala que podriem esclamar plens de satisfacció i sospirant; *ahora lo comprendo todo.*

X. Z.

* * *

*¡Cinc dies de pluja!
¡cinc dies de dol...!
¡Per fi fa bon dia!
¡Per fi fá bon sòl!....
El pati de casa
n' es ben soleiat;
la sògra i la nòra
li prenen de grat;
la sògra, la nòra,
la gossa i el gat.*

*La sògra fa mitxa
la nòra, fistó.
Aquesta, en cadira,
aquella en silló
la Linda arronsada
en Nux estirat.....
Tots ells en un rotllo
tots ells de costat:
la sògra, la nòra,
la gossa i el gat.*

.....
.....
*La sògra i la nòra
prenien el sol,
la pau i armonia*

no durá pas molt.....

La nòra n' es are

grogosa al saló

la sògra rojenca

s' está al menjadó

I al pati de casa

tan ben soleiat

de potes enlaire

roncant de costat:

en Nux i la Linda:

la gossa i el gat.

RAFEL MASÓ I VALENTI.

FARUM D' IMPREMPA

UN ESTUDIANT I UN LLIBRE.

El gremi d'estudiants de Girona, dit sigui am perdó de les excepcions, no pot esser pas titllat per ecstremada passió a la discussió científica, política ò literària, ni per sa deria desordenada a la farum d'imprempa. Que diguin, sinó els pel-moxins de l' Institut i del Seminari de la ciutat de la Devesa i de l' aigua picant de Pedret, si no consideren com un veritable fenomen, com una atrevida infracció a les lleis de l' ensopiment general, l' aparició entre ells d' un ser que fili, més que les mosses de sota les voltes ò be les botxes de la Devesa ò 'l llibre de quaranta vuit planes, segons els gustos, els aparadors de can Franquet, i qu' estigui més enterat de la gent de pel i ploma de Catalunya i del ecstranger que dels companys que no han sabut la llissó ò que tenen més trassa a estar malalts per fer campanes. I un qu' arribi a publicar ¿què hi va, honroses excepcions, que es preguntat, consultat i midat am la vista dels demés com una especie de sabi de la Grecia? En Rosend Fortunet, n' es de xicot de plomes *tomar*, dels que hi tenen el cor posat a n' els llibres, dels pocs seminaristes que conreuen les lletres: calculèu, llegidors, si l' apreciem nosaltres que mirem am simpatia el progrés de tots els centres intel·lectuals de nostra ciutat i sobre tot l' entusiasme per les lletres, de la joventut gironina. Aplaudim, doncs, el follet qu' acaba de donar á l' estampa, i en quin se refuta la teoria dels que pretenen la separació entre la Iglesia i l' Estat. A l' ensemps aconsellem a sos companys que procurin que els

successos intel·lectuals sovintegin en llur Seminari, a ont estem segurs hi ha ben amagadets i condormits talents de indiscutible vàlua.

Però parlem del follet. Comensa amb una atinada i discreta presentació deguda a l' il·lustrat catedràtic del Seminari, M. Miquel Serra qui després de resumir les materies, ens diu que "l' autor ha sapigut agermanar felisment en son treball la eczactitut i precisió dels conceptes amb els atractius d' una imaginació brillant, culta i esplendorosa." La teoria de que la Iglesia te d' estar separada de l' Estat la refuta el senyor Fortunet, perque: 1.er la Iglesia es Camí; 2.º es Veritat, i 3.er la Iglesia es Vida, l' ànima dels estats. Veus-aquí sintetisada pel mateix autor en el final del discurs que 's desenrotlla en el follet, la refutació que havem dit: "en ningún modo conviene al Estado la separación respecto de la Iglesia: es ésta camino que no yerra, verdad segurísima, vida inmortal y luz esplendente de que sesirvió Cristo al venir á iluminar á cuantos reposaban en las sombras y tinieblas de la muerte. Por esto el Estado debe recibir de élla toda influencia y prestigio y si rompe los vínculos naturales que le sujetan á la Iglesia, necesariamente le vemos desviarse de su recto fin, convertirse en la misma falsedad y precipitarse á una muerte moral tanto más funesta cuanto más radical es la separación de las dos sociedades.—La teoría de "la Iglesia libre en el Estado libre—l' autor la toca molt lleugenrament aquesta teoria—es solo una especiosa fórmula que encubre la refinada malicia de los enemigos de Cristo, que anhelan la ruina y destrucción de su Iglesia."

L' autor dona poc rellèu als arguments, es erudit i escriu períodes no mancats de certa magestat. Te viva imaginació, facilitat en son estil, que d' altra banda es poc assimilat, i notables dots intel·lectuals. A nostre entendre, si es procura qui li fuetegi els escrits sense compassió i 'l fassi caminar amb estil més propi, en Fortunet serà un bon publicista: te materia *prima* disponible, no cal duptar-ho; però sa personalitat literaria no ha adquirit ancara consistencia; d' un tros lluny se conex en sos escrits que es primerenc: li agraden efectismes com el de derrera de tot el discurs i el del exordi i no te gaire polidesa en son estil. L' eczordi, jah! el minyó havia de fer eczordi, per que parlava en una sentada de les que anyalment celebra el seminari am tota pompa i assistencia dels grossos, en honor de Sant Tomás: ¡res! en casos axís un discurs sense eczordi, sería com un home sense cap, un seminarista sense calses de vellut ò un Girona sense *Asociación Literaria*; i vinga eczordi ancare que s' engegin idees i 's dexatin per mor de passar tres ò quatre minuts.

Es estrany que no censurem l' us de la parla castellana, ¿veritat? Ja va: consti que el catalá muda tant ò mes qu' el llenguatge madrileny que parlen els de l' Ebro enllà; a n el nostre amic, li perdonem el pecat perquè no es exclusivista en l' us de la parla castellana i perquè sigui com vulgui escriu, publica i te senderi, i no duptèm que ò les circumstancies l' han obligat en aquesta ocasió a parlar com els militars graduats ò tombará un dia ò altre son il·lustat criteri.—J. M

ESPIGOLANT. -- CRÓNICA

En la festa dels Jocs Florals de Barcelona, d'enguany, ha tret la *Flor Natural* el jove en Francesc Pujols, per sa poesia "Idili", nomenant Reina de la Festa a na Rosa de M. Pratjussá de Villar; foren concedits accèssits als senyors Pujols, Guasch i Suriñach.

L' *Englantina d' or* correspongué a M. Jascinto Verdaguer (a. c. s.) per sa poesia "Lo Parch". Hi obtingueren accèssits els senyor Alomar i Jules Delpont.

La *Viola d' or i d' argent* correspongué a nostre amic en Josep Carner, per sa poesia "La sacra espectació dels patriarcas". Se'n concediren accèssits als senyors Rovira, Carner i Manel Folch i Torres.

El premi del Consistori, a la mellor prosa, el guanyà en Victor Català, i l' accèssit en Josep M. Folch i Torres.

El premi ofert pel Cardenal Casañas fou guanyat per M. Angel Garriga per sa poesia "Enfilall" i els accèssits per na Dolors Moncerdá de Maciá i en Manel Rocamora

Ha dexat de formar part de la redacció del *Diario de Barcelona* l' eminent escriptor en Joan Maragall.

Per la província eclesiástica de Tarragona ha estat elegit senador el senyor bisbe de Vich, Dr. Torres i Bages.

El Tradicionalista, de aquesta capital, després de parlar sobre 'ls Jocs Florals de Barcelona, diu:

"Y are que de Jocs Florals parlem, se 'ns ocorreix preguntar; ¿y la Comissió nomenada fa molt temps en aquesta ciutat pera portar á cap la constitució de una entitat literaria per l' istil de la que á Barcelona celebra anyalment la festa de las lletras catalanas, que dorm? Insistirém."

I que 'n teniu de raò, confrare, d' insistir si no 's va a rega, perquè ¡vatja! les aurenets ja han arribat, la primavera regna, els prats floren, el cel es blau, molt blau, les sancs bullen i 'ls poetes senten un formigueig i pessigolles a dintre la closca que 'ls indica que 'l temps d' esbravar-se ha arribat, i esperen i aguarden que en els llims de nostra capital hi devallin els suaus consols de l' art; però el cartell no surt, i ens sembla que abans de sortir *¡lo que te rondaré, morena!*

Be es veritat que VIDA hi te representació a la Junta organitzadora dels Jocs—entenem-nos, Sant Antoni, els que hi trafiquen no ho fan com a redactors sinò com a homes—però ells com nosaltres estàn conformes en que de allí ha de venir. El que escriu aquestes ratlles protesta de llur prudencia i anela de tot cor que la comissió á dalt mentada abandoni son caminar de cargol, perquè la diada de celebrar-se

'ls Jocs Florals s'acosta a passos de gegant, i abans de sortir-ne 'l cartell, si n'hi ha de tela a texir! I del contrari, comi nostre cofrere, insistirem, i tronarà, i plourà, i pedregarà. ¿Oi que 'n gastem d'orgull?

Per a 'l dia vint ò vintiún d'aquet més es projecta en el Centre Moral, una important vetllada en honor de nostre apreciable Sr. Bisbe. Deu ho vulgui que 'srealisi.

El primer diumenge de Juny sortirà a Barcelona una *Il·lustració Catalana* que 'spublicarà setmanalment. En el prospecte d'aquesta revista es dona a conèixer el cartell per a un concurs de fotografies. En copiem lo més interessant.

"S'adjudicaràn tres premis de vint i cinc pessetas cada un

1. A la millor fotografia que reproduexi un paisatge de Catalunya, en temps de primavera.
2. A la millor fotografia d'un monument arquitectònic català;
3. A la millor fotografia que retrati una testa de criatura.

La *Il·lustració Catalana* otorgarà de més a més els segons premis i mencions que erega de justícia a les altres fotografies que n'estimi merexedores, reproduint-les fidelment en ses planes per fer públic el resultat del concurs.

Es inútil dir que la novetat del tema, el just punt de mira, la expressió fisionòmica, i en general el sentiment artístic qu'ha de guiar aquesta mena de treballs, es lo qu'estimarèm preferentment al fer la tria.

Per entrar en concurs, bastará enviar bones positives sobre qualsevol dels papers coneguts.

Els negatius poden ser de qualsevol mida, mentres que les probes, directes ò ampliades, no baxin de 9×12.

Els treballs se reberàn en aquesta Administració (Mallorca, 371) fins al mitj dia del 31 maig, fentse pública dins el més de Juny l'adjudicació dels premis.

Les probes qu'entrin en concurs quedaràn arxivades en aquesta Administració.

Al *Romea* de Barcelona, s'ha estrenat amb èxit, "El patí blau" idili dramàtic en dos actes, original del conegut escriptor en Santiago Rusiñol. Sigui la enhorabona pel fecón escriptor, malmirat per la gent de calses vermelles d'ensá que va dur a les taules *L'Heroe* malaventurat.

Segons sembla aquet mes tornarem a tenir fires, está bé pro per Deu que no resurtin altra volta aquells penons am budells pintats ni aquells anuncis que posaven pell de galliga plens de noms de dentistes apotecaris i de cases de serveis funeraris.

Diem axò perque hem ovirat pasejarse per aquets càrreers certa silueta *nefasta* y tenim por qu' hi torni.

Ha sigut elegit senador per aquesta provincia el senyor Marqués de Camps, al que donem l' enhorabona.

A ne l' olla de *La Lucha* no li ha anat molt be axò i s' en consola dient, que será l' unic senador regionalista, lo que ni es vritat ni es cap consol.

El servilisme, quant no 's te talent fa dir unes coses.

Preguem als nostres subscriptors ens dispensin si aquet nombre no ha surtit a son degut temps. La causa ha sigut el voler publicar el fallo de nostre concurs, quin fallo, ha tingut una vera semblansa al resol-dres am les *crisis laboriosas* de nostres governs.

VIDA   **PUBLICACIÓ QUINZENAL DE LITERATURA I ART**

Sortirà el 15 i 30 de cada mes

Preu de subscripció. Mitj any, 2'50 Pts. Se paga per avensat

NÚMERO SOLT 20 CENTIMS

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: SANTA CLARA, 4-3.er

SE VEN A GIRONA —En les llibreteries de J. Franquet i F. Geli i Administració d' aquet periòdic.

A BARCELONA.—En la llibreteria de A. Castells, Portaferrissa 16 i Kioske "El Sol".